

ආහාර අනුභව අක්‍රමතාවයන් හා එහි මනෝ දාර්ශනික පදනම

සුල්සි දේවිඤ්ඤා අලහකෝන්

හැඳින්වීම

මිනිසෙකු උදෑසන නින්දෙන් අවදි වූ මොහොතේ සිටම තම ආහාර වේල සොයාගන්නේ කෙසේද යන කරුණ ගැන සමිණක් වෙහෙසෙයි නම් මිනිසාගේ සහ කපුටාගේ ඇති වෙනස කවරේදැයි එක්තරා පැරණි සංස්කෘත ශ්ලෝකයකින් ප්‍රශ්නකොට ඇත. මිනිසා සතෙකු මෙන් නම් ආහාර ගැන ම නොසිතා නමන්නගෙන් සමාරයට ඉටුවියයුතු යුතුකම් ඉටුකරමින් තමන්ගේ ආධ්‍යාත්මික වර්ධනය ද සලසාගත යුතු බව මෙම ශ්ලෝකය රචනාකළ විසතානන් සිතනබව පෙනේ. තමන් ගන්නා ආහාරය මේ ලෝකයේ ඇති නොවටිනාම දෙය බව ද එය පෑය කීපයක් ඇතුළත අසුවීමට පරිවර්තනය වන බව ද අපේ ගැමියන් පවසනු අසන්නට ලැබේ. මෙම අදහස් දෙකෙන් ම පැවසෙන්නේ පුද්ගලයෙකු තම ශරීරයේ පැවැත්ම උදෙසා ගනු ලබන ආහාරයෙහි වැදගත්කමක් නොමැති බවයි. එහෙත් මිනිසාගේ ආහාර වර්ගාව සමස්ත සමාජයේ ආහාර නිෂ්පාදන ක්‍රියාවලියෙන් හෝ ආහාර පරිභෝජන සංස්කෘතියෙන් හෝ ව්‍යුත්පන්න කළ නොහැකි වේ. මේ නිසා ම බොහෝ දාර්ශනිකයන්ගේ හා ආගමික කතෘවරුන්ගේ එනම් ජලේඛෝ සිට මාක්ස් දක්වා ද ජේසු ක්‍රිස්තුස්වහන්සේගේ සිට බුදුන්වහන්සේ දක්වා ද අවධානය ආහාර හා ආහාර අනුභවය කෙරෙහි යොමු වී ඇත. එමෙන් ම මනෝ විකිත්තාව ඇතුළු පෙර අපර දේශ සියළු වෛද්‍ය ක්‍රමයන්ගේ අවධානය ද ආහාර හා ආහාර අනුභවය කෙරෙහි යොමු වී ඇත.

ඒ අනුව මනෝ විකිත්තයක් විසින් ආහාර අනුභව අක්‍රමතා වශයෙන් හඳුන්වනු ලබන අක්‍රමතා සමූහයේ ස්වභාවය සහ ඒ කෙරෙහි පසුබිම් වන සමාජ, මානසික හා දාර්ශනික කරුණු පිළිබඳව අධ්‍යයනයක් කිරීම මෙම ලිපියේ අරමුණ වශයෙන් හැඳින්විය හැකිය.

ලෝකයේ කවර රටක හෝ වේවා කවර ජන කොට්ඨාශයක හෝ වේවා මිනිස්සු තම ජන කණ්ඩායමට ආවේණික, තම සංස්කෘතියට ඉඹින ආහාර වේලක් ගනිති. එබැවින් මිනිසාගේ අනුභව රටාව වෙනස්වන පුරු, අවස්ථාවාදී හා සංස්කෘතික බලපෑම්වලට යටත්වන කටයුත්තක් බවට පත්ව ඇත.

අනුභවය පිළිබඳ කථා කිරීමේදී එම බලපාන වැදගත් ම සාධකය ආහාර යැයි බොහෝ දෙනා සිතිය හැකිය. නමුත් කුසගින්න, ආහාර මිලදීගැනීමේ හැකියාව, පවුල, සමකාලීනයන්, සංස්කෘතිය පෞද්ගලික ආකල්ප හා විශ්වාස යනාදී සියලු දේ මේ හා බැඳී පවතී. එමෙන් ම නූතන විලාසිතා රැල්ල සහ වෙළඳ ප්‍රචාරණය ද අනුභවය හසුරුවනු ලබන ප්‍රධාන සාධක බවට පත්ව ඇත.

දැනට ආහාර අනුභව අක්‍රමතා සුලභව දක්නට ලැබෙන බටහිර කාර්මික රටවල ආහාර අනුභව රටාව බොහෝ දුරට 19 වන ශත වර්ෂය මුල් භාගයේදී දැනට ග්‍රාමීය ශ්‍රී